

Sah İsmail'in süvarileri, sayı olarak Osmanlı kuvvetleri ile hemen hemen denk idiler. Bundan başka İran ordusu, savaşı kendi topraklarında kabul ettiği için yorgun değildi. Buna karşılık, Yaklaşık **2500 kilometrelik** uzun bir yoldan gelen 100.000 kişilik Osmanlı askerleri ile atları yorgundu. Aynı zamanda yiyecek sıkıntısı da vardı. Sayıca en az Osmanlı kuvvetleri kadar olan Sah'in ordusu ise dinçti. Zira bu ordu, Tebriz gibi çok kısa bir mesafeden gelmişti. Asker iyi beslenmiş ve sahları için her türlü fedakârlığa hazır, ona taabbüd edencesine bağlı idi. Topuz, yay ve mızraklarla donatılmış savaşçıların atlarına çelik eyerler vurulmuştu. O zamana kadar, zaferden zaferine kosmuş bir hükümdara mâlik olduklarından dolayı da mâneviyatları bir hayli yüksekti.

(Çaldıran Savaşı)Osmanlı topraklarının ateş açmaları üzerine Sîf ordusu dağılır. Zira basta Ustaçluoğlu olmak üzere pek çok komutan bu esnada öldürülmüştü. Bunun üzerine savaş, Osmanlıların lehine döndü. Öbür taraftan Yavuz Sultan Selim, Rumeli askerlerine yardım etmek üzere bir kısım yeniçerileri yardıma göndermiş, siperlerin arkasında bulunan yeniçerilerin de tüfek ile ateş etmelerini emretmişti.

Beklemedikleri böyle bir durumla karşılaşan Sîf ordusunda genel bir panik havası esmeye başlar. **Bu arada vaziyeti düzeltmek ve ordusunun moralini takviye etmek maksadıyla her tarafa kovan Sah İsmail, birkaç defa at değiştirmiş, bir aralık da atından düşüp yere yuvarlanmıştı. Bu hengamede, üzerine yürüyen bir Osmanlı süvarisinin, Sah üzerine yürüyüp öldürmek üzere iken, tipki onun gibi giyinmiş ve kendisine benzeyen en yakın adamı Mirza Sultan Ali'nin esareti göze alarak öne geçmesi üzerine kurtulur.** O, bu kurtuluşunu sonradan at-çeken lakabını alacak olan Hizir isimindeki bir Türkmen korucunun, hayatı pahasına ona atını vermesine borçludur. Böylece, esir olmaktan kurtulan **Sah İsmail, aksama doğru artık hiç bir ümidin kalmadığını görünce, sür'atle Tebriz'e doğru kaçmış, ancak kendisini burada da emniyette görmediği için Sultaniye (veya Dergüzin)'ye çekilmek zorunda kalmıştı.**

Onun kaçması üzerine bütün Sîfler, karşı koymaktan vaz geçtiler. Bu arada bir kısmı esir, bir kısmı da maktul düşer.

Lütfi Paşa, Sîflerin büyük hezimetini ile sonuçlanan Çaldıran Savaşı'na " Sûfi-kiran " adını verir.

Sah'in, yaralanıp kaçmasından sonra İran ordusu daha fazla direnemeyerek dağılmış ve safakla başlamış olan bu korkunç savaş, o gün akşam üzeri, Osmanlıların büyük bir galibiyetiyle sona ermişti. Bununla beraber Pâdisah, yatsı vaktine kadar atından inmez. Tarihin en büyük meydan savaşlarından biri olan Çaldıran Savaşı'nın kazanılmasında "

tertîp ve tahkîm işlerindeki

" üstünlüğün, ateşli silahlara sahip olmanın, Osmanlı askerinin eşsiz fedakârlığının ve son olarak

Yavuz Sultan Selim'in askerî dehasının büyük payı vardır.

Bu muzafferiyeti müteakip Siî ordugahi, bütûn hazineleri, Sah'in ve ümerasinin zevceleri ile birlikte Osmanlıların eline geçer. Çok çetin geçtiği anlaşılan Çaldıran Savaşı'nda, her iki taraftan da pek çok insan ölmüştü. Savaşı müteakip Çaldıran sahrasında iki gün divân kurduran Selim, Muhyî Çelebi'nin bildirdiğine göre, şehid düşenlerin nâmına bir kabir yaptırıp üstüne ölüm tarihlerini bildiren **amûd (direk) diktirmistir.**

Çaldıran Zaferi, Anadolu birliğinin hâlâ devam eden en büyük istinadgâhi olmakla kalmamış, aynı zamanda Güney Anadolu ile Ortadoğu'nun anahtarlarını da Yavuz'a takdim etmişti.